

**DECIZIA nr.269
din 16 martie 2010**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor
art.II pct.1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr.328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr.
39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin punctul 8 al articolului unic din
Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea
și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea
Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Acsinte Gaspar	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Carmen Cătălina Gliga	- procuror
Claudia Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art.II pct.1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”, excepție ridicată de S.C. Eda Impex S.R.L. din Brăila în Dosarul nr.16735/3/2008 al Curții de Apel București – Secția a VI-a comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 februarie 2010, în prezența reprezentanților părților și a Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art.14 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 16 martie 2010.

Curtea,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr.16735/3/2008, **Curtea de Apel București – Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art.II pct.1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia.”

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de S.C. „Eda Impex” S.R.L. din Brăila într-o cauză privind soluționarea unui apel formulat într-o acțiune având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că legea criticată dispune trecerea din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a unor bunuri imobile și mobile fără ca acestea să fie declarate ca fiind bunuri de uz sau de interes public local, încălcând astfel dispozițiile art.136 alin.(2) din Constituție și prevederile Legii nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. De altfel, acest din urmă act normativ – legea organică în materia proprietății publice – „nu prevede nicio modalitate de trecere a unui bun din domeniul privat al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale, ceea ce prevede, în schimb, Legea nr.303/2008”. Totodată, „nu există și nu poate exista potrivit Constituției și Legii nr.213/1998 un domeniu public sau privat al autorității administrativ-teritoriale”, astfel cum prevede „art.II pct.9 din Legea nr.303/2008”, și nici subiectul de drept public determinat de „sectoarele Municipiului București”, deoarece unitățile administrativ-teritoriale, menționate în art.136 alin.(2) din Constituție, reprezintă, potrivit art.21 din Legea administrației publice locale nr.215/2001, „comuna, orașul și județul.”

Mai susține autorul excepției că dispozițiile art.II pct.5 din legea atacată încalcă principiul autonomiei locale, statuat de art.120 alin.(1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol.”

Textele de lege criticate contravin și principiului statuat de art.136 alin.(4) din Constituție, potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile.*” Astfel, cu toate că, prin art.II pct.1 din legea examinată, sălile și grădinile de spectacol cinematografic sunt trecute din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, iar prin pct. 9 al aceluiași articol se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în temeiul acestor prevederi legale din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități, totuși, la pct.11 se dispune că autoritățile administrației publice locale pot iniția **procedura de privatizare** în favoarea titularului contractului de închiriere a respectivului imobil. Cu privire la bunurile mobile rezultate prin investițiile contractantului, se arată că, „deși pct.1 al art.II din Legea nr.303/2008 dispune că bunurile mobile trec în domeniul public, la pct.2 al aceluiași articol se arată că aceste bunuri trec, în același timp, și în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.” Se realizează, astfel, o naționalizare, un transfer silit de proprietate, care operează din patrimoniul Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art.44 alin.(1) din Constituție.

Dispozițiile art.II pct.11 din legea criticată instituie o discriminare contrară art.16 alin.(1) din Constituție, prin aceea că, pentru accesul la procedura de privatizare, contractul de închiriere trebuie să prevadă în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, difuzarea de film trebuie să fi fost constantă, iar toate clauzele contractuale respectate. Așadar, un contract de închiriere legal nu oferă titularului său aceleași șanse de acces la procedura de privatizare, categoria titularilor unor astfel de contracte fiind diferențiată retroactiv, în funcție de obiectul contractului și modalitatea de desfășurare.

Autorul excepției susține că textele de lege criticate contravin și prevederilor art.53 din Constituție și încalcă, totodată, principiul separației puterilor în stat, deoarece puterea legislativă a intervenit asupra puterii judecătorești, care nu se mai poate pronunța cu privire la posibilitatea ca titularul contractului de închiriere să devină proprietarul acelui bun imobil, deținut și folosit în baza contractului.

În sfârșit, se mai arată că Legea nr.303/2008 a fost adoptată cu încălcarea art.76 alin.(1) din Constituție, deoarece prevederile legale criticate au fost introduse și adoptate în Camera Deputaților, după ce legea fusese dezbătută și adoptată în Senat ca primă Cameră sesizată, iar la adoptarea legii nu a fost întrunit cvorumul necesar, respectiv votul majorității fiecărei Camere, ci votul majorității membrilor prezenți, necesar adoptării legilor ordinare.

Curtea de Apel București – Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în ceea ce privește dispozițiile „art.II pct.11 din Legea nr.303/2008”, care încalcă art.136 alin.(4) din Constituție, deoarece prevăd posibilitatea ca autoritățile locale să inițieze procedura de privatizare asupra unor bunuri ce aparțin domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, și, deci, sunt inalienabile.

Potrivit dispozițiilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că Regia Autonomă de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film» este titulara dreptului de administrare asupra bunurilor imobile din patrimoniul său, iar nu titulara dreptului de proprietate. Articolul 65 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.39/2005 privind cinematografia prevede expres că sălile și grădinile de spectacol cinematografic, precum și terenurile aferente acestora se află în proprietatea privată a statului și în administrarea Regiei, cu mențiunea că, prin Decizia nr.227/2007, Curtea Constituțională a constatat că acest text încalcă art.44 alin.(1), (2) și (3) din Constituție în măsura în care titularul dreptului de proprietate asupra imobilelor cuprinse în anexa nr.1 este o persoană fizică, juridică sau o unitate administrativ-teritorială, iar nu statul. Așadar, a accepta că trecerea unui bun din domeniul privat al statului în domeniul său public are natura unei naționalizări este un nonsens juridic, deoarece statul este și rămâne titular al dreptului de proprietate.

Dispozițiile de lege criticate reprezintă o măsură legislativă pentru satisfacerea interesului public general privind accesul la cultură, astfel cum a arătat Curtea Constituțională prin Decizia nr.1217/2008.

Cât privește celelalte texte din Constituție pretins a fi încălcate, Guvernul apreciază că această contradicție nu este argumentată suficient de clar, astfel că în cauză se pune, eventual, o problemă de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate. De asemenea, excepția are caracter inadmisibil și în ceea ce privește invocarea unor neconcordanțe între dispozițiile legale criticate și alte dispoziții cuprinse în diferite acte normative.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în ceea ce privește dispozițiile „**art.II pct.11 din Legea nr.303/2008**”, întrucât **contravin prevederilor art.136 alin.(4) din Constituție**, aducând atingere principiului constituțional al inalienabilității bunurilor ce constituie obiect al proprietății publice. Acest principiu impune nu numai soluția interdicției înstrăinării acestor bunuri, ci, ca o consecință, și imposibilitatea dobândirii lor de către terți prin oricare alt mod de dobândire reglementat de lege. Consideră că prevederile art.II pct.2, 5, 9 și 12 din aceeași lege nu încalcă dispozițiile art.44 alin.(1) și nici ale art.136 alin.(4) din Legea fundamentală, indicând, în acest sens, Decizia nr.1217/2008 a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Curtea,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, din examinarea succesiunii actelor normative în materie, dispozițiile art.II pct.1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr.328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.649 din 27 iulie 2006. Aceste texte au fost modificate și completate prin art.II pct.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.120 din 15 februarie 2008, astfel cum dispozițiile art.II pct.1 din această ordonanță au fost, la rândul lor, modificate și completate prin punctual 8 al articolului unic din Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.894 din 30 decembrie 2008. Textele legale criticate au următorul conținut:

„Art. II - 1. La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orășenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.

2. Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.

(...)

5. Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1-4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film»,

în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre.

(...)

9. Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale.

(...)

11. În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale.

12. În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare."

Autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art.1 alin.(4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor, respectiv al supremației Constituției și al obligativității respectării sale și a legilor, ale art.16 alin.(1) potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art.44 alin.(1) referitor la principiul garantării dreptului de proprietate privată, ale art.53 – *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art.61 alin.(2) referitoare la principiul bicameralismului, ale art.73 alin.(3) lit.m) conform cărora regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, ale art.76 alin.(1) care prevăd că „*Legile organice se adoptă cu votul majorității*

membrilor fiecărei Camere”, ale art.120 alin.(1) referitor la principiul autonomiei locale și ale art.136 - *Proprietatea*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Critica de neconstituționalitate a autorului excepției cuprinde, pe de o parte, motive de neconstituționalitate **extrinsecă**, raportate la prevederile art.73 alin.(3) lit.m), art.76 alin.(1), respectiv la art.61 alin.(2) din Legea fundamentală, iar, pe de altă parte, argumente în favoarea unei pretinse neconstituționalități **intrinseci**, prin invocarea prevederilor art.1 alin.(4) și (5), art.16 alin.(1), art.44, art.53, art.120 alin.(1) și ale art.136 din Constituție.

A. Cât privește **motivele de neconstituționalitate extrinsecă**, acestea au în vedere, în primul rând, încălcarea prevederilor **art.76 alin.(1) din Legea fundamentală**, deoarece Legea nr.303/2008 a fost adoptată ca lege ordinară, cu respectarea art.76 alin.(2); or, această lege reglementează regimul juridic al proprietății, domeniu ce, potrivit art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, aparține legii organice.

Această critică de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Într-adevăr, Legea nr.303/2008 reglementează materia proprietății, în sensul că *“sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orășenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.”* Totodată, potrivit mențiunii din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.894 din 30 decembrie 2008, Legea nr.303/2008 a fost adoptată de Parlamentul României cu respectarea prevederilor art.75 și ale art.76 alin. (2) din Constituția României, republicată, deci, ca lege ordinară.

Cu privire la calificarea legii ca fiind organică sau ordinară, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa, de pildă Decizia nr. 26 din 7 martie 1996,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 8 iulie 1996, sau Decizia nr.702 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, că “pentru calificarea unei legi ca fiind organică sau ordinară nu este determinantă mențiunea făcută în Monitorul Oficial al României, în care se publică legea, cu privire la condițiile în care aceasta a fost adoptată, **fiind mai importantă majoritatea de voturi înregistrată la data votului final asupra legii.**” Pe de altă parte, s-a mai reținut că “îndeplinirea cerințelor constituționale referitoare la legiferare trebuie raportată la **conținutul normativ al legii** la data adoptării ei și la **numărul de voturi favorabil exprimate.**”

Potrivit art.67 din Constituție, „*Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității membrilor*”, iar conform art.76 alin.(1) din aceasta, “*Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere.*”

Din examinarea procesului legislativ, rezultă că, în ședința din 8 aprilie 2008, Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, a respins proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia. În ședința din 8 octombrie 2008, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a adoptat, cu un număr de 217 de voturi pentru, proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia (devenită Legea nr.303/2008).

Curtea constată, așadar, că la adoptarea Legii nr.303/2008 au fost respectate prevederile art.76 alin.(1) din Constituție, în sensul că votul final acordat a întrunit majoritatea necesară pentru adoptarea legilor organice.

Cât privește a doua critică de neconstituționalitate **extrinsecă**, aceasta constă în încălcarea **principiului bicameralismului**, reglementat de art.61 alin.(2) din **Legea fundamentală**. Autorul excepției susține că art.II din Legea nr.328/2006 “a fost introdus și adoptat în Camera Deputaților, după ce în prealabil legea a fost dezbătută în Senat, prevederile art.II nemaifiind supuse spre dezbateri și adoptare în Senat.”

Curtea constată că și această critică este neîntemeiată.

Senatul a respins proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia. Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a introdus și a adoptat legea cu unele amendamente, care, prin caracterul lor, aparțin, potrivit art.75 alin.(1) din Constituție, competenței sale decizionale. Curtea constată că nu erau întrunite cerințele alin.(4) și (5) ale aceluiași articol, pentru ca legea să se întoarcă la prima Cameră sesizată.

Așadar, în cauză nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, de vreme ce prima Cameră sesizată și-a exprimat votul, în sensul respingerii proiectului de lege, iar Camera decizională a aprobat-o, cu unele amendamente ce aparțin competenței sale sub aspectul votului definitiv.

B. În ceea ce privește **motivele de neconstituționalitate intrinsecă** invocate de autorul excepției, acestea se raportează la prevederile art.1 alin.(4) și (5), art.16 alin.(1), art.44, art.53, art.120 alin.(1) și ale art.136 din Constituție.

Analizând critica de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că aceasta este **întemeiată** numai în privința dispozițiilor art.II pct.2, 11 și 12 din Legea nr.328/2006, în sensul că aceste texte contravin prevederilor art.44, respectiv art.136 alin.(4) din Constituție.

Dispozițiile art.II pct.2 din legea examinată prevăd următoarele: *“Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.”*

Prevederile legale criticate încalcă dreptul persoanelor fizice sau persoanelor juridice de drept privat care au în proprietate bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, întrucât acestea trec, potrivit legii, în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora. Dacă art.II pct.1 dispune trecerea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, pct. 2 al aceluiași articol prevede trecerea bunurilor mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic în proprietatea privată

a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora, fără nicio distincție în ceea ce privește titularul dreptului de proprietate asupra acestor bunuri. Așa cum arată și art.II pct.11 din lege, sălile și grădinile de spectacol cinematografic puteau constitui, la data preluării lor, obiectul unor contracte de închiriere în temeiul cărora persoane fizice sau persoane juridice de drept privat ar fi putut efectua lucrări de investiții sau diverse alte achiziții, concretizate în bunuri mobile aflate în inventarul spațiului închiriat și asupra cărora acestea au drept de proprietate.

Trecerea prin lege a acestei categorii de bunuri în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora, fără distincție în privința titularului dreptului de proprietate și fără a stipula condițiile de despăgubire a acestuia, încalcă dispozițiile art.44 alin.(2) din Constituție, potrivit cărora proprietatea privată este ocrotită și garantată în mod egal de lege, indiferent de titular.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art.II pct.2 sunt neconstituționale în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic.

Dispozițiile art.II pct.11 din Legea nr.328/2006, criticate, prevăd următoarele: *“În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale **pot iniția procedura de privatizare** în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale. “*

Aceste dispoziții contravin art.136 alin.(4) teza întâi din Legea fundamentală, potrivit cărora *“Bunurile proprietate publică sunt inalienabile.”*

În conformitate cu prevederile art.II pct.1 din aceeași lege, sălile și grădinile de spectacol cinematografic au trecut din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale. Art.136 alin.(2) din Constituție prevede că *“Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau*

unităților administrativ-teritoriale.” Așadar, reglementarea posibilității ca, prin procedura de privatizare, bunuri ce au intrat în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale să poată fi înstrăinate către terți, prin vânzare-cumpărare, încalcă flagrant principiul inalienabilității acestora.

Mai mult, dispozițiile art.II pct.11 din Legea nr.328/2006 operează în mod discriminatoriu și retroactiv, deoarece permit accesul la procedura de privatizare numai titularilor contractelor de închiriere care aveau obligația difuzării de film cinematografic, cu difuzare constantă și dacă s-au respectat toate clauzele contractuale. Or, la momentul reglementării posibilității încheierii contractelor de închiriere, persoanelor fizice sau persoanelor juridice nu li s-a impus vreo condiție specială în privința obiectului contractului de închiriere, având libertatea de a desfășura, în mod legal, orice activitate în incinta acelor spații. A reglementa, ulterior, accesul la procedura de privatizare și a selecta numai pe acei titulari de contracte ce prevăd un anumit obiect de activitate echivalează cu impunerea unei condiții în mod retroactiv, de care aceștia nu aveau cunoștință la momentul încheierii lor, cu consecința afectării egalității de șanse a tuturor agenților economici aflați, inițial, în aceeași situație juridică.

Curtea observă că **dispozițiile art.II pct.12** din Legea nr.328/2006, potrivit căroră *”În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare”* nu se pot disocia de prevederile art.II pct.11, reprezentând norme de aplicare ale acestora. Prin urmare, pentru aceleași considerente expuse anterior, în temeiul art.31 alin.(2) din Legea nr.47/1992, Curtea constată că și aceste norme legale sunt neconstituționale.

Cât privește celelalte critici de neconstituționalitate, referitoare la prevederile art.II pct.1, 5 și 9 din Legea nr.328/2006, Curtea observă că acestea nu pot fi reținute.

Prin Decizia nr.1217/2008, Curtea Constituțională a statuat, pentru argumentele acolo arătate și care își mențin valabilitatea, că dispozițiile art.II pct.1 din legea criticată corespund exigențelor impuse de art.44 alin.(1), (2) și (3) din Constituție. Dispozițiile art.II pct.5 din lege reglementează modalitatea practică prin care unitatea administrativ-

teritorială preia în proprietate publică și spre administrare bunurile mobile și imobile prevăzute la pct.1-4 din actul normativ criticat, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea principiului autonomiei locale, prevăzut de art.120 alin.(1) din Constituție. În sfârșit, dispozițiile art.II pct.9, de asemenea, criticate, interzic autorităților administrației publice locale trecerea respectivelor bunuri imobile din domeniul public în domeniul lor privat. Or, aceasta este o măsură menită să asigure respectarea principiului inalienabilității proprietății publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C. „Eda Impex” S.R.L. din Brăila în Dosarul nr.16735/3/2008 al Curții de Apel București – Secția a VI-a comercială și constată că dispozițiile art.II pct.11 și 12 din Legea nr.328/2006, astfel cum au fost modificate prin punctul 8 al articolului unic din Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia sunt neconstituționale, precum și dispozițiile art.II pct.2, în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.II pct.1, 5 și 9 din Legea nr.328/2006, astfel cum au fost modificate prin punctul 8 al articolului unic din Legea nr.303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței

Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.